

LA DECISIÓ DE VILA-NETA
(Obra per a públic familiar)

Ignasi Garcia Barba

Personatges

Sr. Camps

Camps-nen

Sr. Fangs

Sr. Fums

Sr. Cendres

Flora

Sr. Bosch

Fada Madrina

Nena

Charlie

P-2

Aquesta obra es pot dur a terme amb 5 actors i 2 actrius.

(Una taula de despatx enorme. Damunt, un ordinador, un fax, un mòdem, dos telèfons, un munt de papers i un interfon. En un extrem, un penjador de peu d'on hi pengen uns pantalons i una americana molt elegants, i una corbata de marca.

Entra el Senyor Camps. Vesteix amb camisa blanca i pantalons texans i calça sabatilles esportives. Porta a la mà un quadre; és un paisatge on apareix un poble envoltat de camps i boscos. Mira el quadre, satisfet, i després mira la paret del fons de l'escenari. Es dirigeix al fons de l'escenari. Penja el quadre d'un clau. No li agrada com queda. El despenja. El penja en un altre clau de la paret del fons. Mentre ho fa sona una veu de dona per l'interfon. És la FLORA)

VEU DE LA FLORA- Senyor Camps?

(El SR. CAMPS mira l'interfon i mira el quadre. No sap què fer. Finalment acaba de penjar el quadre i agafa distància per mirar com queda, sense respondre a l'interfon)

VEU DE LA FLORA- Senyor Camps...!

(El SR. CAMPS, empipat, es dirigeix a l'interfon)

SR. CAMPS (empipat)- Què hi ha, Flora?

VEU DE LA FLORA- Hi ha el Senyor Bosch, que diu que el vol veure.

SR. CAMPS (empipat)- El Bosch? (Pausa breu. Dubta. Finalment es decideix) Digues-li que ara no puc rebre'l, que estic molt enfeinat.

VEU DE LA FLORA- És que insisteix molt.

SR. CAMPS - Doncs que s'espera! Dóna-li una revista.

VEU DE LA FLORA- És que no en tinc cap.

SR. CAMPS -Doncs un diari!

VEU DE LA FLORA- És que tots són antics.

SR. CAMPS (empipat)- I el d'avui? Com és que no ha arribat? Com a secretària, t'has d'encarregar de...!

VEU DE LA FLORA- El té vostè. Li he deixat damunt la taula.

(El SR. CAMPS busca damunt la taula. El troba. L'agafa i el mira)

SR. CAMPS - Ostres, és veritat! (Dubta) Mira, noia, deixa-li les pàgines grogues!

VEU DE LA FLORA- És que...

VEU DEL SR. BOSCH(tallant la FLORA, per l'interfon)- Escolta, Camps, he vingut a parlar amb tu i no penso anar-me'n fins haver-ho aconseguit. Si cal m'esperaré tot el dia.

SR. CAMPS (empipat)- Doncs posa't còmode, Bosch, que en tens per estona!

(El SR. CAMPS desconnecta l'interfon, empipat. Mira el quadre. Li agrada com queda. Sona el telèfon. El SR. CAMPS l'agafa)

SR. CAMPS (al telèfon, empipat)- Què passa ara? (...) (Suau) Ah, ets tu! Hola, preciosa.(...) Sí, reina, el papa et vindrà a buscar quan surtis de l'escola (...) A buscar cargols? Però si no en trobarem pas, avui, fa dies que no plou.(...) Està bé, està bé, anirem a buscar cargols, no ploris, dona!(...) Sí, i floretes també.(...) Sí, farem un ram ben gros per a la mare, t'ho prometo. Què, què has fet aquest matí a l'escola? (...) Has dibuixat un arbre? Ah,sí? (...) I has pintat la lletra "A"?(...) De color verd? Caram!, quantes coses, no?(...) Sí, jo també t'estimo. (...) Adéu, maca.

(Penja. Se sent la veu de la FLORA per l'interfon)

VEU DE LA FLORA- Senyor Camps...

SR. CAMPS (a l'interfon, empipat)- Què passa, ara? El Bosch no vol llegir les pàgines grogues?

VEU DE LA FLORA- No, és que...

SR. CAMPS (interrompent-la, empipat)- Doncs que es llegeixi el prospecte d'un medicament; encara prens aquell per l'alèrgia, no?, doncs deixa-li llegir el prospecte, fés el que sigui, però no el deixis entrar!

VEU DE LA FLORA- Però, Senyor Camps, deixi'm...

SR. CAMPS (interrompent-la empipat)- Que et dic que no! No deixis entrar ningú! Que no ho has entès o què? Tinc moltes responsabilitats i no puc estar per tothom!

VEU DE LA FLORA- És que han arribat els senyors de l'empresa "Deixalles i Associats, S. A."

SR. CAMPS (esverat)- Per què no ho deies abans? Fés-los passar!

(El SR. CAMPS es dirigeix ràpidament al penjador de peu, es posa l'americana i comença a posar-se els pantalons elegants damunt dels texans, esverat. Li costa. Està a punt d'entrebançar-se. Finalment ho aconsegueix. A continuació es posa la corbata. Els nervis no li deixen fer-se bé el nus. Se sent el soroll d'algú que truca a la porta)

SR. CAMPS (nerviós)- Un moment!

(Finalment es fa el nus de la corbata. A continuació es treu les sabatilles esportives sense descordar-les. Busca on amagar-les. Finalment les entafora dins d'un calaix del despatx i el tanca. Comença a buscar desesperadament alguna cosa)

SR. CAMPS (buscant)- I les sabates?

(Se sent el soroll d'algú que truca insistentment a la porta)

VEU DEL SR. FUMS(impacient)- Senyor Camps, podem passar o què?

SR. CAMPS - Sí, sí, un moment. (Seu a la cadira de manera que la taula del despatx impedeixi que es vegi que va descalç. Adopta el posat de persona important) Endavant!

(Entren el SR. FUMS, el SR. FANGS i el SR. CENDRES. Els tres vesteixen una americana, uns pantalons i una corbata idèntics als del SR. CAMP -però, a més, duen sabates, és clar-. Cada un d'ells duu a la mà un elegant maletí de pell. S'aturen a uns metres de la taula, esperant que el SR. CAMPS s'apropi fins on són ells. El SR. CAMPS s'aixeca però no es dirigeix cap a ells)

SR. CAMPS - Senyor Fums, Senyor Fangs, Senyor Cendres ... Bon dia.

(El SR. FUMS, el SR. FANGS i el SR. CENDRES, una mica contrariats perquè el SR. CAMPS no surt de darrera la taula, es dirigeixen cap a ell, disposats a donar-li la mà)

SR. FUMS (encaixant)- Bon dia...

SR. FANGS (encaixant)- Bon dia...

(El SR. CAMPS li ofereix la mà al SR. CENDRES, però el SR. CENDRES deixa el seu maletí damunt la taula i hi recolza les dues mans)

SR. CENDRES(al SR. CAMPS)- Anem al gra, alcalde, podem ampliar l'abocador o no?

SR. CAMPS (cohibit)- És que encara no ho tinc gaire clar...

(Els altres tres es miren entre ells)

SR. CENDRES- Quin és el problema?

SR. CAMPS (cohibit)- No... els veïns del poble... que no veuen l'abocador molt segur i...

SR. FANGS (tallant-lo, ofès)- Que no el veuen segur? I què saben ells? Hi hem invertit molts milions en seguretat, allà.

SR. CAMPS - No, si ja ho sé... però...

SR. FUMS (ofès)- Hem fet exactament el que marca la llei!

SR. CAMPS - No, si ja m'ho imagino, però...

SR. CENDRES- Que no estan contents, els veïns, amb les millores que ha aconseguit el poble amb els diners de l'abocador? Perquè és obvi que el poble ha millorat, no?

SR. CAMPS - Home, sí, és clar, però...

SR. FANGS - Oi que ha pogut fer arribar aigua corrent?

SR. CAMPS - No, si jo no dic que no...

SR. FUMS- Oi que han pogut asfaltar tots els carrers?

SR. CAMPS - Sí, sí , és veritat...

SR. CENDRES- I del poliesportiu i la piscina, què me'n diu, eh?

SR. CAMPS - No, no, si està molt bé...

SR. FANGS ,SR. FUMS, SR. CENDRES(alhora)- Aleshores quin és el problema??

SR. CAMPS (cohibit)- L'ampliació... Si ara ja fa pudor...

SR. FUMS- Pudor? Però com poden dir aquesta bestiesa?

SR. CAMPS - Home, olor de colònia precisament no fa...

SR. FANGS - Però si el vam posar més a prop dels pobles veïns que no pas de Vila-neta precisament perquè no els molestés la pudor!

SR. CAMPS - Sí, els veïns dels altres pobles també es queixen.

SR. FUMS- Au, va! Aquells no hi pinten res, home, tranquil!

SR. CENDRES- Només és aquest el problema? Les pudors?

SR. CAMPS (cohibit)- No, no és només això...

SR. CENDRES- Doncs expliqui's, alcalde.

(El SR. CENDRES comença a passejar pel despatx com si fos casa seva. Se situa darrera el SR. CAMPS . El SR. CAMPS es mostra intranquil i té por que descobreixin que no porta sabates)

SR. CAMPS (nerviós)- Doncs... La gent diu que les argiles de la zona prevista per a l'ampliació no són tan impermeables com vostès diuen, i que aixó és perillós perquè es veu que en aquella zona hi ha aigües subterrànies que van a parar a les fonts...

SR. CENDRES(tranquil)- Continui...

SR. CAMPS (nerviós)- Doncs... L'ampliació prevista els sembla massa gran. Diuen que més que una ampliació sembla una abocador nou. I caldria fer fora un bon tros de bosc...

(Pausa. Els tres visitants es miren entre ells. El SR. CENDRES es situa davant del maletí, mira amenaçadorament al SR. CAMPS i obre el maletí lentament. Treu de dins una ampolla de whisky. A continuació el SR. FUMS obre el seu maletí, en treu quatre gots i els deixa damunt la taula. El SR. CENDRES posa whisky dins dels gots. Li'n ofereix un al SR. CAMPS)

SR. CENDRES- En vol?

SR. CAMPS - No, no, gràcies.

SR. CENDRES- Vostè mateix.(ofereix els gots als altres dos i ell se'n queda un. Brinda) Pel progrés.

(Els tres visitants beuen un glop)

SR. CENDRES- Senyor Fangs...(aixeca la mà i fa petar els dits) Endavant.

SR. FANGS (recitant com si fos una lliçó)- Segons els estudis geològics dels nostres experts formats i llicenciats a diverses universitats europees i nord-americanes, les argiles de la zona prevista per a l'ampliació superen de bon tros el grau d'impermeabilitat que marca la llei. Però, malgrat això, i com a mostra de la nostra voluntat d'extremar les precaucions, l'empresa "Deixalles i Associats, S.A." té previst fer una forta inversió per folrar el fons de la nova ampliació de l'abocador amb làmines de...

(S'atura. No se'n recorda del que ha de dir. Mira els altres dos, disculpant-se. El SR. CENDRES, contrariat, li fa un gest perquè continui. El SR. FANGS es treu discretament una "xuleta" de la butxaca, la consulta i se la torna a guardar)

SR. FANGS -...de polietilè, d'un gruix i una densitat que serà del doble del que marca la llei per als sols argilosos permeables que han d'acollir els lixiviats, és a dir, els líquids procedents de la descomposició de les deixalles...

SR. CENDRES i SR. FUMS(satisfets)- Molt bé!

SR. FANGS - Però encara hi ha més: pel que fa a la mala olor procedent del gas metà procedent de la descomposició de les deixalles procedents de l'abocador procedent de Vila-neta procedent de la comarca de...

SR. CENDRES(interrompent-lo, empipat)- Ja està bé, home! Estalviï's els detalls!

SR. FANGS - Doncs deia que l'olor del metà se solventarà gràcies a la construcció d'una planta de bio-gas amb la que està previst alimentar l'enllumenat públic de les urbanitzacions més properes, bio-gas que li recordo procedeix del metà procedent de...

SR. CENDRES- Ja està bé, home! Ja està bé!

SR. FANGS (a la seva)... la descomposició dels residus procedents de l'abocador procedent...

SR. CENDRESf(empipat)- Prou! (El SR. FANGS calla) Molt bé, Fangs. (Al SR. CAMPS) Què me'n diu, alcalde?

(El SR. CAMPS dubta)

SR. FANGS (al SR. FUMS, preocupat)- Què? Ho he fet bé, Senyor Fums?

SR. FUMS(donant-li copets a l'esquena, entusiasmat)- Molt bé, Fangs, de veritat. És tot un expert. No he entès res, però ha estat impressionant.

SR. FANGS (satisfet)- Gràcies.

SR. CAMPS - La veritat és que sembla tot molt controlat.

SR. CENDRES- I tant que sí! "Control, control i més control", aquest és el lema de la nostra empresa.

SR. CAMPS - Però, la veritat, una ampliació tan gran... Els nens del poble hi juguen, en aquell bosc, saben?

(Pausa tensa)

SR. CENDRES(sever)- Senyor Camps, la meitat del país, és a dir, milers de persones, què dic milers!, milions de persones!, depenen de la seva decisió. No es pot deixar influir per unes desenes de veïns que no saben què s'empesquen, que xerren molt però no són experts en residus. Tot el país va agrair a Vila-neta el seu gest solidari quan va acceptar d'instal·lar dins del seu terme municipal l'abocador que recull les seves deixalles...

(el SR. CAMPS , sense adonar-se'n, surt de darrera la taula tot escoltant el SR. CENDRES)

SR. CAMPS - Sí, però llavors vostès van dir que no es faria cap ampliació i ara...

SR. CENDRES(ignorant el comentari)- ...això ens parla d'un poble generós que té al capdamunt al seu fill més generós, el seu alcalde, vostè, que sap que no se li pot donar l'esquena al progrés, que toca de peus a terra, que sap quin terreny trepitja, que camina cap al...(s'adona que el SR. CAMPS va descalç) Com és que camina descalç?

(El SR. CAMPS es veu descobert. Dubta. No sap què dir)

SR. CAMPS - Doncs... per això mateix. Perquè... perquè en aquest assumpte cal tocar de peus a terra.

SR. FUMS- Sí, però tant...!

SR. CAMPS (al SR. FUMS)- Ja m'agradaria veure'l al meu lloc. (Senyala el quadre) Tot el poble està pendent del que jo faci.

SR. FUMS(mirant el quadre)- És veritat, és Vila-neta! Qui l'ha pintat?

SR. CAMPS (orgullós) Jo.

(Pausa. Els altres tres es miren entre ells)

SR. CENDRES, SR. FANGS , SR. FUMS(alhora)- Què bonic!

SR. FUMS- Quins colors!

SR. FANGS - Quina pinzellada!

SR. CENDRES- Quines textures!

SR. FUMS- Quina expressió!

SR. FANGS - Quins colors!

SR. FUMS- Això ja ho he dit jo.

SR. FANGS - Ah, sí? Doncs... (pensa)

SR. CENDRES, SR. FANGS , SR. FUMS (alhora)- Quina bellesa!

SR. CAMPS (capficat)- No sé si n'hi ha per tant. És un quadre normal i corrent. El poble sí que és bonic.

SR. CENDRES- I ho serà més encara. Quan hagin ampliat l'escola, quan hagin fet el parc infantil, i el casal d'avis, i l'alberg.

SR. CAMPS - Ui, ja m'agradaria! Fa temps que ho tenim al cap. Però no hi ha prou diners.

SR. CENDRES- Això es pot arreglar (fa picar els dits i, a continuació, el SR. FANGS deixa el seu maletí davant la taula) Alcalde, el futur del poble.

(El SR. FANGS obre el maletí. Se sent música celestial. De l'interior del maletí surt una llum daurada)

SR. FANGS - Són els diners que els ciutadans d'aquest país ofereixen de grat a Vila-neta com a mostra d'agraïment. Perquè saben que Vila-neta és generosa i no posarà fre al progrés de la Nació.

SR. CAMPS (meravellat)- Aquí hi ha molts quartos...!

SR. FUMS- Són els que rebrà el poble durant els cinc anys que funcionarà la nova ampliació. Els hi hem portat perquè els vegi d'un sol cop.

(El SR. CAMPS mira l'interior del maletí, meravellat. El SR. FANGS agafa al SR. CENDRES del braç i l'aparta a una distància prudencial)

SR. FANGS (confús)- Només cinc anys? Que no havíem quedat...?

SR. CENDRES(interrompent-lo, empipat)- Calli, home! Vol engegar-ho tot a dida?

(Tornen al costat dels altres)

SR. CAMPS - I diu que només serien cinc anys?

SR. FANGS ,SR. FUMS, SR. CENDRES(alhora)- Ni un dia més!!

SR. CAMPS (mig convençut) - Home, si és així...

(El SR. CENDRES para les dues mans. Immediatament, el SR. FANGS treu un contracte d'una butxaca interior de l'americana i l'hi dona al SR. CENDRES. Simultàniament, el SR. FUMS es treu un bolígraf d'una butxaca interior de l'americana i l'hi posa a l'altre mà. A continuació el SR.

FANGS inclina l'esquena, el SR. CENDRES hi posa al damunt el contracte i li ofereix el bolígraf al SR. CAMPS)

SR. CENDRES, SR. FANGS, SR. FUMS (ahora)- Signi!!

(El SR. CAMPS dubta. Pausa expectant. Finalment agafa el bolígraf i signa el contracte. Un cop ha signat, els altres tres deixen de banda el SR. CAMPS i miren el contracte amb veneració. Després el SR. CENDRES li fa un petó al contracte i el guarda, satisfet, al seu maletí. El SR. FANGS tanca el maletí dels diners i l'agafa. El SR. FUMS agafa els gots, els posa dins del seu maletí i el tanca. Van per marxar)

SR. CAMPS - Ep...! Es deixen l'ampolla de whisky.

(Els altres s'aturen. Es miren entre ells)

SR. FUMS- Consideri-ho un regal de "Deixalles i Associats, S.A."

(Surt)

SR. CAMPS - Però és que jo no bec alcohol.

SR. FANGS - Doncs algun dia s'ha de començar, no?

(Surt)

SR. CAMPS - No, de debò, és que jo no...

SR. CENDRES- I posi's les sabates, home!

(Surt. Pausa. El SR. CAMPS agafa l'ampolla de whisky i la mira, confús. La torna a deixar damunt la taula. Mira llargament el quadre del poble)

SR. CAMPS (al quadre)- Creus que he fet bé?

(El quadre, és clar, no respon. El SR. CAMPS es dirigeix al calaix on ha guardat les sabatilles d'esport, l'obre i les agafa. Surt de darrera la taula i s'ajup, disposat a posar-se-les.

De sobte l'escenari s'il.lumina de color blau. Se sent el crit d'una dona, que tot seguit entra per la drete d'una revolada, mirant de no perdre l'equilibri. Finalment cau aparatosament. El SR. CAMPS la mira estupefacte. És la FADA MADRINA)

FADA MADRINA(assegada a terra i molt empipada)- Coi de pells de plàtan!

SR. CAMPS (sorrès)- Però...qui és vostè?

FADA MADRINA (empipada)- És que no hi ha un pam de net, en aquest poble?

SR. CAMPS - Però, què...? O sigui, quan...?Vull dir que... com ha entrat?

FADA MADRINA(aixecant-se, empipada)- Trepitgis on trepitgis, sempre acabes topant amb alguna mena de porqueria que t'acaba fent caure. I quan tot just t'aixeques, doncs, apa!, un altre cop de cul a terra, per culpa d'una altra porqueria de les que corren per terra. Així no hi ha qui faci màgia!

SR. CAMPS - Però... qui és, vostè?

FADA MADRINA(empipada)- Em sembla que salta a la vista, no? Sóc la fada madrina de Vila-bruta. Què et passa? Ets curt de vista o què?

(Pausa. La FADA MADRINA, un cop dreta, s'espolsa. Porta un impermeable fosforescent molt brut, un paraigua atrotinat ple de forats i brut de fang, una samarreta que duu la inscripció *The number one* , faldilla curta, mitges negres amb carreres pertot arreu, xiruques de colors diferents i una motxilla d'anar a escola amb un dibuix de l'Snoopy)

SR. CAMPS (astorat)- Diu que és...la fada madrina de Vila-bruta?

FADA MADRINA(mirant amb satisfacció el despatx)- Això mateix. (Li dóna una targeta de visita) Té, la meva targeta. Però ara només treballo mitja jornada. No hi ha massa feina, saps?

SR. CAMPS (mirant la targeta)- Ja... (seguint-li el corrent) I on és, això de Vila-bruta?

(La FADA MADRINA seu a la cadira del despatx i recolza els peus damunt la taula. Mira al seu voltant, admirada, i per això no ha sentit la pregunta del SR. CAMPS . Xiula)

FADA MADRINA- Què guai, nano! Això sí que és un lloc elegant! I net! Feia temps que no veia una cosa tan neta!

SR. CAMPS - Ei, ei, senyora! Faci el favor de treure els peus de damunt la taula. I aixequi's ara mateix de la meva cadira!

FADA MADRINA(aixecant-se, indignada)- Escolta, una mica de respecte, eh? Que sóc la fada madrina del teu poble!

SR. CAMPS - Sí, home! I jo sóc el Follet Tortuga! A més, el meu poble, és a dir, *aquest* poble, es diu Vila-neta i no Vila-bruta!

(La FADA MADRINA comença a riure)

FADA MADRINA(rient)- Però quina bestiesa! Au, va, nano, no em facis riure!

SR. CAMPS (ofès)- Faci el favor de sortir del meu despatx! Que no sap amb qui està parlant?

FADA MADRINA- És clar que ho sé. Amb l'Eduard Camps, alcalde del poble que durant un cert temps es va conèixer amb el nom de Vila-neta però que ara tothom coneix com Vila-bruta. (Pausa molt breu. El SR. CAMPS està confús) I ara mira cap allà. (Senyala la dreta. El SR. CAMPS mira cap allà) Dignes, què veus?

SR. CAMPS - Res.

FADA MADRINA- Esforça't una mica, noi! Per què serveix la imaginació? Ja sé que això és una obra de teatre i que allà no hi ha res, només el paio que et "xiva" el paper quan se t'oblida. Però se suposa que això és un despatx, no?

SR. CAMPS (confús)- Sí.

FADA MADRINA- I que l'única porta per entrar-hi és allà (senyala l'esquerra), no?

SR. CAMPS (confús)- Home, sí.

FADA MADRINA- Doncs...si al despatx no hi ha cap més porta i tampoc no hi ha finestres... Què és el que hi ha allà? (Senyala la dreta, exigint una resposta encertada)

SR. CAMPS (mirant cap a la dreta)- Doncs... (pensa) La paret...

FADA MADRINA(satisfeta)- Exacte! La paret! I tu coneixes algun ésser mortal que pugui entrar dins del despatx d'un alcalde travessant la paret?

SR. CAMPS (confús)- Home, doncs... (pensa) No.

FADA MADRINA(concluent)- Doncs això vol dir que sóc la fada madrina.

(Pausa. El SR. CAMPS l'observa, desconfiat)

SR. CAMPS - Aleshores ensenyi'm la vareta màgica.

(La FADA MADRINA el mira, contrariada, però finalment accedeix. Es treu la motxilla de l'esquena i obre la cremallera. Remena el que hi ha dins, buscant la vareta)

FADA MADRINA(remugant mentre busca)- La vareta! Mira que ets cursi! Des que aquells païos de Walt Disney es van inventar el rotllo de la vareta tots us penseu que una fada és una mena de

bleda assolellada com les que surten a les pel·lícules. (Treu una vareta consistent en un tub de plàstic dur que porta purpurina enganxada i una estrella de plàstic transparent en un extrem. L'hi mostra al SR. CAMPS) Què? Ja estàs content?

SR. CAMPS (decebut)- Aquesta cosa és la seva vareta?

FADA MADRINA(ofesa)- Què passa? Sóc una fada modesta, jo, no com altres! M'haig de conformar a comprar de rebaixes! Però és una passada, mira, mira: si pitjo aquest interruptor s'encén l'estrella.

(Pitja l'interruptor de la vareta. No passa res)

FADA MADRINA(contrariada)- Conxo!

(Pitja l'interruptor unes quantes vegades)

FADA MADRINA- S'haurà acabat la pila.

(Treu una pila d'una butxaca de l'impermeable. A continuació treu una pila de l'interior del tub de la vareta i el llença a terra)

SR. CAMPS (recollint la pila, empipat)- Ei, ei, no llenci la pila a terra!

(La deixa damunt la taula)

FADA MADRINA- Què? Oi que molesta? Doncs hauries de veure la porqueria que hi ha escampada per terra, al futur! I tot per culpa teva!

SR. CAMPS - Què s'empatolla, ara?

FADA MADRINA(a la seva)- Tens tota la raó, nano. Aquest poble ara es diu Vila-neta. Però d'aquí a uns anys es dirà Vila-bruta. I tot per culpa de l'abocador. (Posa la pila nova dins del tub de la vareta i pitja l'interruptor. L'estrella s'il·lumina. Mostra la vareta al SR. CAMPS , satisfeta) Què? T'ho creus ara que sóc una fada?

(Pausa. El SR. CAMPS està completament desorientat)

SR. CAMPS- Però... però això vol dir que vostè ve del... del...?

FADA MADRINA- Sí, noi, del futur. (Presumint) Mira, són coses de la Teoria de la Relativitat. Per a nosaltres, bufar i fer ampolles.

SR. CAMPS- Però... però...

(Entra amb energia per l'esquerra el SR. BOSCH. Vesteix texans i camisa verda. Darrera d'ell entra, esverada, la FLORA. Porta un vestit amb flors estampades)

FLORA- Perdoni, Senyor Alcade, no ho he pogut evitar.

SR. BOSCH(contudent)- No deixaré que signis l'ampliació de l'abocador, Camps!

SR. CAMPS - Coi, Bosch, encara ets aquí?

SR. BOSCH(empipat)- M'avorria, allà fora, assegut!

FLORA- És que ja s'ha llegit el prospecte del meu medicament.

SR. CAMPS (al SR. BOSCH)- I les pàgines grogues? No vols llegir-les?

SR. BOSCH- Ja les puc llegir a casa, gràcies. (A la FLORA) Sisplau, deixa'ns sols, Flora.

(La FLORA es disposa a marxar)

SR. CAMPS - Un moment!(La FLORA s'atura) Sóc jo qui ha de decidir què ha de fer i què no ha de fer la meva secretària, entesos?

FLORA- Molt bé, Senyor Camps. Què vol que faci?

SR. CAMPS - Deixa'ns sols, Flora.

(La FLORA surt per l'esquerra)

SR. CAMPS (a la FADA MADRINA)- Ens haurà de perdonar...

FADA MADRINA- No t'amoïnis. Fes, fes...!

SR. BOSCH(intrigat)- Amb qui parles?

SR. CAMPS - Doncs amb una... (Dubta si dir-ho o no) Tu no la veus?

SR. BOSCH- Qui?

SR. CAMPS - La dona estrambòtica aquesta (senyala la FADA MADRINA) Diu que és la fada del poble.

FADA MADRINA(ofesa)- Escolta, una mica més de respecte, eh?

(Pausa. El SR. BOSCH mira al seu voltant, confús)

FADA MADRINA- No em pot veure ni sentir. Només tu pots fer-ho. És la meva voluntat. T'hauries de sentir un paio amb sort.

SR. CAMPS (al SR. BOSCH)- De debò no la veus?

(Pausa breu. El SR. BOSCH mira al SR. CAMPS , preocupat)

SR. BOSCH- Escolta, Camps, potser sí que estic molt empipat amb tu per tot això de l'abocador. Però ets el meu amic i... em preocupa que... De debò et penses que aquí dins hi ha una fada?

(La FADA MADRINA es dirigeix a la taula del despatx, seu a la cadira i mira el mòdem i l'ordinador, encuriosida)

SR. CAMPS - Ara mateix s'ha assegut a la meva cadira i mira el mòdem i l'ordinador (La FADA MADRINA comença a teclejar l'ordinador, encuriosida) Escolti, senyora, no toqui això que és molt delicat! És que no sap comportar-se?

(La FADA MADRINA s'aixeca, ofesa)

FADA MADRINA- I tant que sí! Més que tu!

(El SR. BOSCH seu a la cadira i despenja el telèfon)

SR. BOSCH- Saps què? Trucaré el metge. Potser hauries de descansar uns dies. Treballes massa, tens massa responsabilitats, estàs sotmès a molta pressió...

(Comença a marcar un número)

SR. CAMPS (empipat)- És que tothom es pensa que pot seure a la meva cadira?(es dirigeix cap al SR. BOSCH) Aixeca't, va!(El SR. BOSCH s'aixeca. El SR. CAMPS li agafa el telèfon i el penja) Tu no trucaràs a ningú! Ja sé el que et passa pel cap. Vols que me'n vagi a casa i em fiqui al llit, així no es podrà signar l'ampliació de l'abocador, oi?

FADA MADRINA- Què ets comediant! Si ja l'has signat!

SR. CAMPS - Vostè calli, senyora, que estem fent política!

SR. BOSCH- Saps perfectament que l'ampliació és massa gran, que hauríem de fer fora mig bosc i que les mesures de seguretat que ens volen vendre no són prou bones.

SR. CAMPS - Jo el que sé és que a l'escola li fa falta una ampliació, que fa temps que anem darrera del casal d'avis i de l'alberg, i que els nens necessiten un parc infantil per jugar.

SR. BOSCH- Els nens ja en tenen prou amb el bosc i els camps, amb l'aire net, amb les fonts d'aigua fresca. No necessiten un parc infantil, i menys a un preu tan alt.

FADA MADRINA- Molt ben dit, nano!

SR. CAMPS (a la FADA MADRINA)- Vostè no s'hi fiqui!

FADA MADRINA- I per què no? Aquest paio toca més de peus a terra que tu.

SR. CAMPS (enfadat)- Jo també toco de peus a terra!

(La FADA MADRINA i el SR. BOSCH miren els peus del SR. CAMPS i s'adonen que va descalç. La FADA MADRINA comença a riure)

SR. BOSCH (divertit)- Ja ho pots ben dir. Com és que vas descalç?

SR. CAMPS (tallat)- Doncs... perquè estic més còmode.

SR. BOSCH- Tu mateix. Però t'ho repeteixo: no permetré que signis aquesta ampliació. La gent del poble no està disposada a...

SR. CAMPS (interrompent-lo, desafiant)- Ja l'he signat.

(Pausa llarga. El SR. CAMPS i el SR. BOSCH es miren)

SR. BOSCH- Què?

SR. CAMPS - Ara mateix. La setmana vinent començaran les obres.

SR. BOSCH- Em pensava que érem amics. Em pensava que la meua opinió i la de la majoria de la gent de Vila-neta serviria per a alguna cosa.

SR. CAMPS - No t'amoïnis. Jo ja sé el que li convé al poble.

(Pausa)

SR. BOSCH- Eduard, no em tornis a dirigir la paraula.

(Inicia una sortida)

SR. CAMPS - Au, va, no exageris! Som amics, no?

SR. BOSCH- Això és el que em pensava fins ara.

(Surt. Pausa. El SR. CAMPS es mostra abatut)

FADA MADRINA- L'has ben espifiada, noi. (Trista) I jo també, he arribat massa tard. Volia arribar abans que signessis el contracte, saps? Però encara no domino això de viatjar pel temps tant com voldria. Vaig faltar a algunes classes del curset i ara... ja ho veus...

SR. CAMPS (burleta)- Què passa? Va fer "campana"?

FADA MADRINA(ofesa)- Escolta, maco, que sóc una fada responsable, jo! Vaig haver de visitar la meva mare, que viu a l'altra punta del planeta, perquè ho sàpigues! No et facis el viu amb mi, eh?

SR. CAMPS (que no s'ho acaba de creure)-Ja...

FADA MADRINA(pensant)- Però encara es podria arreglar...

SR. CAMPS - Què vol dir?

FADA MADRINA(pensant)- Et podria transportar a *tu* al passat... (entusiasmada) Sí, això mateix! Uns minuts abans que signis el contracte. (Remena la motxilla tot buscant alguna cosa) A veure si ho porto...

(Comença a treure coses de la motxilla i les deixa damunt la taula: un osset de peluix, un aneguet de goma, uns guants de boxa, unes ulleres d'esquí, un biquini...)

FADA MADRINA(remenant la motxilla)- On l'hauré ficat?

SR. CAMPS - No, però és que jo no vull...

(Continua buscant i ara treu una pastanaga, uns mitjons bruts, un raspall pel cabell i un esquellot de vaca. El SR. CAMPS reacciona amb sorpresa davant de cada objecte)

FADA MADRINA(satisfeta)- Aquí! Ja l'he trobat! (Treu un despertador antic i el mostra al SR. CAMPS . Marca una hora completament diferent a la de la funció) Només cal que l'endarrerim un quart d'hora i que diguem les paraules màgiques.

SR. CAMPS (consultant el seu rellotge)- Però si no marca bé l'hora, mira (li mostra l'hora que marca el seu rellotge)

FADA MADRINA- No, el que passa és que marca l'hora del lloc on viu la meva mare. Així jo li truco perquè no s'oblidi de prendre la pastilla. Apa, som-hi! (Endarrereix un quart d'hora el despertador) I ara les paraules màgiques.

SR. CAMPS - És que no estic segur de voler tornar al passat.

FADA MADRINA- Què dius, ara?

SR. CAMPS - Que no tinc intenció de canviar les coses. Estic convençut del que he fet.

FADA MADRINA- Vols dir que no et sap greu haver signat el contracte?

SR. CAMPS - Això mateix.

(Pausa)

FADA MADRINA(empipada)- I no m'ho podies haver dit abans de buidar la motxilla? Saps el que em costarà tornar a entaforar tot això aquí dins una altra vegada?

(Comença a agafar les coses i a entaforar-les com pot dins la motxilla. El despertador, però, el deixa de banda)

SR. CAMPS - Perdoni, però vostè no m'ho ha consultat. I l'assumpte és prou important com per demanar el meu parer.

FADA MADRINA(mentre guarda les coses)- Així que t'ho havia d'haver consultat, eh?

SR. CAMPS - Sí.

FADA MADRINA(mentre guarda les coses)- Perquè tu trobes que és un assumpte prou important, oi?

SR. CAMPS - És clar.

FADA MADRINA(incisiva)- Aleshores per què no has consultat tu amb la resta del poble això de l'abocador, eh? Què passa? No et sembla un assumpte prou important?

(Pausa llarga. El SR. CAMPS no sap què dir)

FADA MADRINA- Mira, farem una cosa: no et portaré al passat. No encara. Saps què faré? Et portaré al futur.

SR. CAMPS - Al futur?

FADA MADRINA- Així veuràs què se n'ha fet de Vila-neta. O més ben dit: de Vila-bruta. I després prens una decisió. Què et sembla?

(Pausa. El SR. CAMPS dubta)

SR. CAMPS - No ho sé, no ho sé...

FADA MADRINA- Va, home, anima't! Saps quant pagarien alguns per veure el futur? I jo t'ho faré de franc!

SR. CAMPS - Sense cobrar-me ni un duro?

FADA MADRINA- Considera-ho una operació de màrqueting i de promoció, que tal com estan les coses ja em convé, ja...

SR. CAMPS - I podré tornar quan vulgui?

FADA MADRINA- Quan tu diguis. Mira, farem un tracte: quan tu vegis que es pon el Sol, tornem al present. Què et sembla?

(El SR. CAMPS pensa una estona)

SR. CAMPS - Em sembla bé! Tracte fet!

(Encaixen les mans)

FADA MADRINA- Però abans m'hauries de deixar fer una trucada...

SR. CAMPS - A qui vol trucar?

FADA MADRINA- A la meva mare. És molt patidora, saps? Li he de dir on sóc. Si no em troba s'esverarà i començarà a trucar als hospitals, a les comisaries de policia, als programes aquells de la tele que busquen persones desaparegudes... i es gastarà una fortuna en trucades (Despenja el telèfon) No et fa res, oi?

SR. CAMPS (confús)- Però si la seva mare és una fada, hauria de saber on és vostè sense que li hagi de dir, vaja, dic jo!, no?

FADA MADRINA(empipada)- Però tú què en saps de les fades?

SR. CAMPS - Jo? No res, però...

FADA MADRINA- Què et penses que aquestes coses s'ensenyen a l'escola, o què?

SR. CAMPS - No, no, jo només...

FADA MADRINA- O potser et penses que se'n fan cursets? "Vida i miracles de les fades".

SR. CAMPS - No, no, de cap manera...

FADA MADRINA- A més, la meva mare no és una fada.

SR. CAMPS - Ah, no?

FADA MADRINA- No, era caixera d'un supermercat. Però ara ja està jubilada. I a mi els poders màgics em vénen de la banda del meu pare, que és un geni.

SR. CAMPS - Ah, vol dir que és molt llest?

FADA MADRINA- No, vull dir que és un geni. D'aquells que viuen dins d'una làmpada meravellosa i tota la pesca.

SR. CAMPS - Ah, sí? I què va passar? La seva mare va trobar la làmpada mentre viatjava pel desert d'Aràbia?

FADA MADRINA- No, la va trobar mentre feia castells de sorra a una platja de Mallorca.

SR. CAMPS - Ah, ja...

FADA MADRINA(trista)- Sí. I fa un any es van barallar perquè volien anar de vacances a llocs diferents i el meu pare es va ficar dins la làmpada.

SR. CAMPS - I des d'aleshores no ha tornat a sortir?

FADA MADRINA(trista)- No, haurem d'esperar que se li passi l'enrabiada.

SR. CAMPS - Tranquil·la, dona, no pot trigar gaire.

FADA MADRINA- Vés a saber! Com els genis viuen una eternitat...!
(Pausa molt breu) Puc trucar o què?

SR. CAMPS - Va, trauqui. Però no s'hi estigui molta estona, eh?

(La FADA MADRINA marca un número de telèfon. El SR. CAMPS agafa el despertador i l'examina amb curiositat)

FADA MADRINA(al telèfon)- Mamà? (...) Sí, sóc jo(...) Ara sóc a Vila-neta, però trucava precisament per dir-te que...(...) Sí, és veritat, però és que m'avorria molt, mamà, que al Pol Sud no hi viu ningú (...) Ja ho sé que hi ha pingüins, mamà, però és que no donen gaire conversa... I tu ja saps que a mi...(...) Doncs, mira, trucava per dir-te que no m'esperis per sopar, que torno a Vila-bruta(...) Que quant m'hi estaré?(El SR. CAMPS mira la FADA MADRINA, tot seguint la conversa. La FADA MADRINA dissimula) No m'hi estaré ni un dia sencer. No veus que està fet un fàstic, tot allò? (El SR. CAMPS torna a enjugassar-se amb el rellotge. La FADA MADRINA aprofita l'avinenetesa per agafar el telèfon i allunyar-se del SR. CAMPS tant com li permeti el cable telefònic. Parla en to confidencial) No, mamà, segurament m'hi estaré més temps, però ell encara no ho sap (...) Que qui és ell? Doncs...l'alcalde de Vila-neta (...) (ofesa) Escolta, però què et penses? Que hi anem per assumptes de la feina, eh? Sóc massa jove, jo, per embolicar-me (...) Molt bé, ja vigilaré...(...) Sí, porto el paraigua per si plou(...) Sí, la pasta de dents i el raspall també... Què, encara no ha sortit de la làmpada el papà? (...) No t'amoïnis, dona, ja sortirà, tu ves-la fregant amb les mans de tant en tant, a veure què passa...

(De sobte el SR. CAMPS toca alguna cosa del despertador, que comença a sonar de manera estrident. El SR. CAMPS no sap com aturar-lo)

FADA MADRINA- Perdona, mamà, però haig de penjar. Ja et trucaré quan torni. (Penja. Es dirigeix cap al SR. CAMPS) Es pot saber què ha tocat?

(Entra per l'esquerra la FLORA, alarmada)

FLORA- Què passa? (La FADA MADRINA atura el despertador. A la FADA MADRINA) Qui és vostè?

FADA MADRINA(digna)- Sóc la fada madrina de...

SR. CAMPS (tallant-la)- No, una visita...

FLORA- I tenia hora concertada?

SR. CAMPS - Sí... Vull dir no... Ha estat una visita per sorpresa.

FLORA(suspicaç)- Ja ho pot ben dir... Jo no recordo haver-la vist entrar per la porta.

FADA MADRINA- No, és que he entrat per la paret.

SR. CAMPS (a la FLORA) -He, he, què és bromista, oi?

FLORA- Jo no li veig la gràcia.

FADA MADRINA(digna)- No és cap broma. He entrat per la paret. Sóc la fada madrina del poble.

(Pausa)

FLORA(al SR. CAMPS , inquieta)- Vol que avisi la policia?

SR. CAMPS - Per què l'hauria d'avisar?

FLORA- Vostè mateix, em sembla que aquesta dona està tocada del bolet. I pot ser perillosa.

SR. CAMPS - Home, una mica "torrada" sí que està, sí...

(La FADA MADRINA es dirigeix cap al SR. CAMPS , indignada. La FLORA, espantada, es dirigeix cap al telèfon i l'agafa)

FADA MADRINA- Escolta, una mica de respecte, eh? Jo vinc per donar-te un cop de mà i tu em tractes com si... (la FLORA es llença per sorpresa damunt la fada i l'embolica amb el cordó del telèfon, amb la intenció de lligar-la) Però què fas??

FLORA- Va, escapi's, Senyor Camps. I avisi a la policia!

FADA MADRINA- Nena, deixa'm estar! Mira que et converteixo en moniato, eh?

SR. CAMPS (desesperat)- Sisplau, Flora, calma't! No és el que et penses!

FADA MADRINA(desfent-se amb dificultat del cordó amb que la FLORA pretén lligar-lo)- Serà millor que sortim ara mateix cap al futur, abans que aquesta histèrica ho espatlli tot. Preparat?

SR. CAMPS - Un moment, que em poso les sabates!

FADA MADRINA(fugint de la FLORA perquè no l'atrapi)- No hi ha temps! "Patatim, patatum, anem cap al futur!"(No passa res) Ostres, no me'n recordo de la fórmula màgica!

(La FLORA comença a perseguir la FADA MADRINA al voltant de la taula. Finalment l'atrapa quan ambdues són darrera la taula)

FLORA(cridant)- Ja ets meva!!

(La FADA MADRINA crida. Aleshores cauen a terra , darrera la taula, i el públic les perd de vista)

VEU DE LA FADA MADRINA- “Patatur, pataratu, converteix-te en moniato!”

(L’escenari s’il·lumina momentàniament com si hagués caigut un llamp. Silenci. Al cap d’uns instants apareix de darrera la taula la FADA MADRINA, satisfeta. Porta un moniato a la mà)

FADA MADRINA- Té, per pesada! (Al SR. CAMPS) Sóc genial, oi?

SR. CAMPS (esglaiat)- Però què ha fet, dona! (Agafa el moniato i el subjecta delicadament entre les mans. Al moniato, gairebé plorant) Flora, perdona’m, ha estat culpa meva!

FADA MADRINA- Deixa’t estar de romanços (li agafa el moniato i el llença a terra) Va, anem per feina, que ja me’n recordo de la fórmula màgica.

SR. CAMPS (mirant el moniato)- Però què passarà amb la Flora?

FADA MADRINA- No t’amoïnis, home! L’efecte de l’encanteri només dura uns minuts. D’aquí a un moment tornarà a ser normal. Va, agafa’m la mà! (El SR. CAMPS dubta) Va, home, que no tenim tot el dia! (Finalment el SR. CAMPS li ofereix tímidament la mà. Ella li agafa amb força) Preparat? (Tanca els ulls) “Patatir, patatur, anem cap al futur!”

(Els llums s’apaguen i l’escenari resta a les fosques. Se sent un soroll de vent huracanat. Simultàniament comença a sentir-se el tic-tac de molts rellotges, cu-cuts i campanes de carilló tocant les hores. Al principi a baix volum, que progressivament va augmentant)

VEU DEL SR. CAMPS(cridant) - Que em marejo! No vagi tan de pressa!

VEU DE LA FADA MADRINA(cridant entusiasmada)- luhuuu! Quina passada!

VEU DEL SR. CAMPS(alarmat) - Vigili el semàfor!

(Se sent el soroll de la frenada d’un cotxe)

VEU DE LA FADA MADRINA- Conxo! Sí que hi ha gent viatjant pel temps, avui! Ni que fos diumenge!

VEU DEL SR. CAMPS - Si ho arribo a saber em poso un casc! On li han donat el carnet de fada? A una rifa?

(Mentre deia aquesta última rèplica, al SR. CAMPS li ha canviat progressivament la veu des del to greu d'un adult fins al to agut d'un nen)

VEU DE LA FADA MADRINA- Agafa't fort, que ja arribem!

(Se sent el soroll d'una patacada. A continuació una llum groguenca i esmorteïda il·lumina l'escenari. Al mig hi ha un gronxador molt malmès, rovellat i brut. Al fons de l'escenari, un plafó simula una paret de ciment plena de graffitis. Als costats, branquillons secs d'arbres plantats dins testos petits, gairebé ridículs. Escampades pertot arreu, deixalles de tota mena: caixes de cartó, de pòlexpan, plàstics, llaunes, ampolles, pells de plàtan i moltes bosses d'escombraries.

Al gronxador hi ha una NENA de mirada de mirada absent. Es gronxa d'esma, mecànicament. El SR. CAMPS s'ha convertit en un nen i ara l'americana i els pantalons elegants que duia des de la visita del SR. FANGS , el SR. FUMS i el SR. CENDRES li vénen immensament grans. Encara va descalç. La NENA sembla que ignora la seva presència. La FADA MADRINA ha desaparegut.

El CAMPS-NEN es tapa el nas amb els dits com si sentís una pudor molt forta i observa amb estupor al seu voltant. Veu la NENA al gronxador. Fent un esforç, es treu la mà del nas i mira d'acostumar-se a la pudor. Però per les ganyotes que fa sembla difícil)

CAMPS-NEN - Nena...(la NENA no li fa cas i continua gronxant-se)Psst! Eh, nena! (La NENA continua gronxant-se sense fer-li cas. El CAMPS-NEN prova d'apropar-se fins a ella però s'entrebanca amb els pantalons, cau a terra i s'empastifa de brutícia) Punyeta!

(El CAMPS-NEN es treu els pantalons elegants i l'americana. A sota hi duu uns pantalons texans i una camisa blanca idèntics als que duia al despatx, quan era adult, però de la seva nova mida. Es situa al costat de la NENA)

CAMPS-NEN - Com et dius, nena?

(La NENA deixa de gronxar-se i el mira)

NENA- Em dic Nena.

CAMPS-NEN - Nena? I ja està?

NENA- No t'agrada?

CAMPS-NEN - Home... No ho sé... Hi ha noms més bonics.

NENA- Ah, sí? Quins?

CAMPS-NEN - Doncs... Rosa, per exemple. O Margarida. Noms de flors.

NENA- Flors? (Pensa) Una vegada en vaig veure una. Era bonica.

CAMPS-NEN - Ah, sí? I de quin color era?

NENA(pensant)- No me'n recordo. D'això ja fa molt de temps, jo era molt petita.

(Pausa)

NENA- I tu qui ets?

CAMPS-NEN - Jo? (Dubta) Abans era l'alcalde de Vila-neta. Però ara no sé ben bé qui sóc.

NENA(empipada)- Però què dius! Tu alcalde? Però si només ets un nen! Em vols enredar o què?

CAMPS-NEN - Que no, que t'ho dic de debò!

NENA(empipada)- A més, fa molt de temps que aquest poble no es diu Vila-neta. Ho he après a l'escola. Ara es diu...

CAMPS-NEN (trist, tallant-la)- Ja ho sé: es diu Vila-bruta. (Mira al seu voltant) No cal que ho juris. Explica'm què va passar.

NENA- Què vols dir?

CAMPS-NEN - Com és que Vila-neta es va convertir en Vila-bruta.

NENA- No ho sé. Això ho expliquen a Secundària. I jo encara faig Primària. (Pensa) Ho hauries de preguntar a l'escola.

CAMPS-NEN (iniciant una sortida per la dreta)- Doncs va, anem-hi.

NENA- On?

CAMPS-NEN - A l'escola, on vols que sigui?

NENA- Però si és molt lluny!

CAMPS-NEN - Però què dius, Nena? Si és aquí mateix, darrera l'Ajuntament.

NENA- Ah, tu vols dir l'antiga escola? (Riu) Però si fa molt de temps que la van tancar! Abans que jo naixés i tot! Però d'on surts, tu?

CAMPS-NEN - La van tancar?

NENA- Sí, no hi volia venir cap mestre, perquè deien que el poble feia massa pudor.

CAMPS-NEN - Home, doncs la veritat és que en fa molta.

NENA(sorpresa)- Ah, sí?

CAMPS-NEN (sorprès)- Tu no la sents?

NENA(dubtant)- No ho sé. (Pensa) El poble sempre ha fet aquesta olor. Potser ja hi estic acostumada.

(La NENA torna a gronxar-se mecànicament, fent el mateix posat absent que abans. El CAMPS-NEN mira al seu voltant i examina les deixalles amb fàstic, procurant no trepitjar-les. Apareix pel fons esquerra de l'escenari el CHARLIE. És un nen més gran que la NENA. Porta sabatilles esportives, un xandall, una caçadora molt prima i una gorra amb visera. Amaga alguna cosa dins la caçadora. Mira el CAMPS-NEN, primer amb sorpresa i després amb desconfiança. Dubta. Finalment es dirigeix a la paret del fons, mira al seu voltant per comprovar que no el veu ningú més i treu el que duia amagat: un spray de pintura. Comença a escriure a la paret el següent missatge: "Volem un poble net". Mentre ho escriu el CAMPS-NEN es dirigeix a la NENA.)

CAMPS-NEN (Pel CHARLIE) -Escolta, Nena, qui és aquest?

(La NENA es tomba i descobreix el CHARLIE. Baixa immediatament del gronxador, empipada)

NENA(esbroncant el CHARLIE)- Escolta, tu, ja hi tornem a ser?

CHARLIE(a la NENA)- No m'empipis, nena, que em desconcentres.

NENA- Mira que aviso els guàrdies, eh?

CHARLIE(imitant-la grotescament)- "Mira que aviso als guàrdies, eh?". Ets un xivata!

CAMPS-NEN (al CHARLIE)- Què fas?

CHARLIE- No ho veus? Escric a la paret.

CAMPS-NEN - I a tu et sembla bé, això? Que no veus que l'embrates?

(El CHARLIEriu)

CHARLIE- Ja no ve d'aquí. No veus que tot està fet un fàstic? A més, qui ets tu per donar-me ordres? D'on has sortit?

CAMPS-NEN (digne)- Sóc l'alcalde del poble!

CHARLIE- Sí, home, i jo sóc un Power Ranger!

(Continua escrivint el seu missatge)

NENA(al CHARLIE, indignada)- Ets un... un... (troba un insult molt gros) ...reaccionari!!

(El CHARLIE es tomba i la mira, estranyat)

CHARLIE- I això què vol dir?

NENA(indignada)- No ho sé, però és una cosa molt lletja! Ho van dir per la tele!

(El CHARLIE es dirigeix cap a la NENA)

CHARLIE- Escolta, nena, mira que et trenco la cara, eh?

(La NENA no s'espanta i es dirigeix cap al CHARLIE, disposada a enfrontar-s'hi)

CAMPS-NEN (posant pau)- Va, va, no us baralleu! (A la NENA, pel CHARLIE) Té raó, ja no ve d'aquí.

(Pausa breu. La NENA i el CHARLIE es miren. Finalment el CHARLIE li treu la llengua, torna a la paret i acaba la seva pintada. Quan acaba, signa "Charlie")

CHARLIE(mirant la pintada, satisfet)- Ha quedat guai, no? (Els mira. De sobte mira cap a la dreta i s'alarma. S'amaga el pot de pintura i es dirigeix cap el CAMPS-NEN) Eh, tu, busca alguna cosa per jugar, ràpid!

CAMPS-NEN - Què passa?

CHARLIE- Va, busca!

(El CHARLIE comença a buscar entre les deixalles que hi ha a per terra. El CAMPS-NEN l'imita, confús. Finalment el CHARLIE troba una pilota de plàstic molt desinflada)

CHARLIE- Això ja servirà. (Es dirigeix al costat esquerre de l'escenari, agafa un dels testos, el distancia una mica del que hi ha al costat i li llença la pilota al CAMPS-NEN , que l'agafa confús. A continuació el CHARLIE es posa entre els dos testos que ha separat, com si es tractés d'una porteria de futbol, i adquireix el posat del porter davant del "penaltie". En veu molt alta) Aquesta vegada te'l pararé. Va, torna a xutar!

CAMPS-NEN (confús)- No puc xutar, no porto sabates!

(El CHARLIE i la NENA li miren els peus i veuen que és veritat)

CHARLIE i NENA(alhora)- I per què no em portes?

CAMPS-NEN (tallat)- És que... m'agrada anar descalç.

NENA(sorpresa)- Amb tota aquesta porqueria escampada per terra?

CHARLIE (contrariat)- Ostres! I ara què? (En veu baixa, impacient)
Doncs va, dissimula!

(Entra per la dreta el robot P-2. Porta un immens barret de policia i va carregat amb moltes bosses d'escombraries. Parla amb veu metàl·lica)

P-2- Transport número cinc-cents quaranta-nou de deixalles industrials i residus sòlids urbans no orgànics. Procedència confidencial. Número de registre nou zero zero quatre barra set i mig. Cent-cinquanta quilos. Carai com pesa!

(Llença les bosses d'escombraries a terra)

CAMPS-NEN (escandalitzat, al P-2)- Però què fa?

CHARLIE- Tu no t'hi fiquis. Va, xuta com puguis!

P-2(observant el CAMPS-NEN)- Processant cara de nen impertinent al software. Rostre desconegut. Foraster. Estrany. Estranger. Fot el camp, maco.

CAMPS-NEN (al CHARLIE)- Però què diu?

CHARLIE- No li facis cas, tu. Va, xuta.

(El P-2 descobreix la pintada a la paret)

P-2- Atenció: descoberta pintada clandestina reaccionària. Sabotatge. Processant el nom del signant "Charlie" a la base de dades. Origen desconegut.

NENA- Jo li diré qui ha estat, senyor pe dos.

(Baixa del gronxador, disposada a delatar el CHARLIE. Però el CHARLIE se'n va ràpidament cap a ella)

NENA- Ha estat el...

(El CHARLIE li tapa la boca. La NENA es resisteix i gesticula)

CHARLIE(al P-2, dissimulant)- Ha estat un paio de metre noranta, cabell negre i ulleres fosques. Duia una samarreta del Real Madrid. No l'havia vist mai, segurament no és del poble(al CAMPS-NEN) Oi, tu?

(El P-2 mira el CAMPS-NEN. Pausa breu. El CHARLIE li fa gestos perquè s'afanyi a contestar)

CHARLIE(confús)- No, jo tampoc no l'havia vist mai.

P-2- I tu qui ets?

(El CAMPS-NEN no sap què dir)

CHARLIE- És el meu cosí. Ha vingut a passar uns dies amb nosaltres. Li agrada molt l'aire que es respira aquí.

(El P-2 mira el CHARLIE i a continuació mira el CAMPS-NEN . El CAMPS-NEN respira profundament per demostrar que el CHARLIE diu la veritat. Comença a tossir)

CHARLIE(disculpant-lo)- És que encara no s'ha acostumat als aires d'aquí. Viu a la muntanya, sap?

(El P-2 inicia una sortida per la dreta)

P-2- Instruccions precises. Cal informar. Recerca i captura. Càstig exemplar. Quina vida més dura, la del robot!

(Surt per la dreta. Al cap d'uns instants el CHARLIE deixa anar la NENA)

NENA(molt enfadada)- Ets un poca-vergonya!

CHARLIE- I tu una tonta!

NENA- Si no t'agrada com està Vila-bruta, per què no te'n vas?

CHARLIE- Perquè és el *meu* poble i me l'estimo.

CAMPS-NEN (sorrès)- A tu t'agrada com està, Nena?

NENA- A mi sí. Els senyors de "Deixalles i Associats" diuen que és un exemple de progrés i modernitat. I els senyors de "Deixalles i Associats" són molt savis!

CHARLIE- Quina nena més repel.lent!

NENA- Ah, sí? Doncs ara mateix vaig als guàrdies i els explico qui ha fet la pintada. Els diré que tu ets el Charlie.

CAMPS-NEN - Ah, que no es diu Charlie?

CHARLIE- No.

NENA- Es diu Nen. Però a ell li agrada més que li diguin Charlie.
Fixa't quina cosa més infantil!

CHARLIE- Mira qui parla!

(La NENA es disposa a sortir per la dreta, enfadada. El
CHARLIE l'atura)

CHARLIE- Sisplau, no ho facis! Em tancaran a casa durant un mes i
no em deixaran sortir! Faré el que vulguis!

(La NENA dubta)

NENA- El que jo digui?

CHARLIE- Sí.

(La NENA dubta. Finalment es dirigeix al gronxador, agafa els
bocins d'una nina bruta i ronyosa que hi ha a terra i l'hi dóna
al CHARLIE)

NENA- Doncs arregla'm la nina.

CHARLIE- L'has trobada a les escombraries?

NENA(satisfeta)- Sí. És bonica, oi?

CHARLIE(resignat)- Molt bé, miraré d'arreglar-la.

(Agafa els braços, el cap i les cames i prova d'encaixar-les al
tronc de la nina. No pot. Es desespera)

CHARLIE(tornant-li la nina)- No ho sé fer. Busca't la vida.

NENA- Molt bé, tu ho has volgut!

(La NENA inicia una altra vegada la sortida per la
dreta)

CAMPS-NEN - Espera! (La NENA s'atura) Deixa'm-ho provar a mi.
(Li agafa la nina a la NENA i comença a muntar-la. Mentre la
munta, per la nina) De debò t'agrada?

NENA- És clar. Feia temps que no en trobava una de tan bonica.

CAMPS-NEN - I per què no te'n compres una de nova?

NENA- Per què malgastar els diners? Caminant pel carrer trobes un
munt de joguines gairebé noves, hi ha molts nens que de seguida
se'n cansen i les llencen. Com en tenen tantes...!

(El CAMPS-NEN li torna la nina muntada)

NENA(agafant la nina, contenta)- Moltes gràcies!(la mira) Sembla nova i tot.(al CAMPS-NEN , agraïda) Com tu puc agrair? (Pensa) Ah, ja ho sé! Miraré si et trobo unes sabates (comença a buscar entre les deixalles. (En troba una de molt fastigoses) Té, posa-tes.

CAMPS-NEN (alarmat)- No, no cal. M'estimo més anar descalç.

NENA(estranyada)- Segur?

CAMPS-NEN - Sí, és que... (pensa) El metge m'ha dit que em convé.

NENA- Com vulguis.

(Inicia una sortida per l'esquerra. S'atura. Recula, dóna un petò al CAMPS-NEN i, ara sí, surt per l'esquerra. El CHARLIE i el CAMPS-NEN l'observen mentre s'allunya)

CHARLIE- Sí que tens èxit, amb les ties. On has après a muntar nines? Ets tot un manetes!

CAMPS-NEN - No, amb la meva filla, que no para de trencar-les. Li'n compres una i de seguida la desmunta. No m'estranyaria gens que de gran volgués ser mecànic de cotxes.

CHARLIE(sorprès)- Has dit... la teva filla?

CAMPS-NEN - Sí, què passa?

CHARLIE- Em vols pendre el pèl o què, nano?

CAMPS-NEN - No, de debò, tinc una filla de quatre anys. Es diu Rosa.

CHARLIE- Però et penses que sóc idiota o què? Vols que m'ho cregui? Com pot tenir una filla de quatre anys un nano de... de... quants anys tens? Dotze? Tretze?

CAMPS-NEN (digne)- Trenta-tres.

(Pausa. El CHARLIE el mira amb la boca oberta. Finalment es posa a riure)

CHARLIE- Tio, tu estàs com un llum! Mira que m'he trobat paios tronats, eh? Però com tu cap!

CAMPS-NEN (ofès)- És veritat! I a més vaig ser alcalde del poble.

CHARLIE(seguint-li la veta)- Ah sí? Quan?

CAMPS-NEN - Ja fa molt de temps. Quan el poble es deia Vila-neta.

CHARLIE- Què dius! Però si això és la prehistòria! Va, no provis d'enredar-me. Dignes d'on véns.

CAMPS-NEN - Et dic que sóc de Vila-neta. Conec molt bé aquest poble, m'he criat aquí. Mira, t'ho demostraré: (senyala un extrem del pati de butaques) aquell és el camí de la font nova. I si tires a l'esquerra arribes al camp on pasturen els bens. I si un cop allà tombes a la dreta arribes al bosc.

CHARLIE- Al bosc? Què t'enrotlles? Aquí no hi ha cap bosc.

CAMPS-NEN - Ah, no?

CHARLIE- I allà on tu dius no hi ha cap camp on pasturen els bens. Hi ha un cementiri de cotxes. Vols que continuem jugant a endevinalles?

(Pausa breu)

CAMPS-NEN - Però si no hi ha bosc... On juguen els nens?

CHARLIE- Doncs... aquí. Et sembla poc? I tampoc hi ha tants nens, a Vila-bruta. Només la Nena i jo. (Pausa breu) Va, ara em toca a mi. A veure... (senyala un altre punt del pati de butaques) Què hi ha darrera aquell turó?

CAMPS-NEN (mirant)- Allà? Les vinyes i la masia de Ca'n Salvador.

CHARLIE(satisfet)- No! T'he enxampat! Hi ha la incineradora. Dos a zero.

CAMPS-NEN (mosca) - Per tu només és un joc, oi?

CHARLIE- Per tu no?

CAMPS-NEN (indignat)- No! Tot això és més seriós del que et penses! (L'agafa pel coll de la caçadora, amenaçador) M'estàs enredant, oi? Sí, segur que és això! Vols fer-me creure que el meu poble s'ha convertit en un munt d'escombraries, no? Va, confessa-ho!!

CHARLIE- Però què t'agafa, ara?

CAMPS-NEN(sense deixar-lo anar, indignat)- Confessa que encara hi ha bosc, i que no hi ha cap incineradora, ni cap cementiri de...

(el CHARLIE es desprèn violentament del CAMPS-NEN i el CAMPS-NEN cau a terra)

CHARLIE(empipat)- Escolta, tu, sóc una persona pacífica (agafa una bossa d'escombraries) però si em provoquen els faig saber com les gasto. (Li llença una bossa d'escombraries) Serà millor que no em busquis les pessigolles, ho has entès?

(Pausa tensa. Ambdós es miren. Finalment el CAMPS-NEN s'aixeca i li llença una bossa d'escombraries. Comença una batalla i les bosses d'escombraries volen d'un cantó a l'altre)

de l'escenari. Finalment els comença a fer gràcia el que estan fent i acaba sent un joc. Entra per l'esquerra el SR.BOSCH, vell. Porta els mateixos pantalons texans i la mateixa camisa verda que abans. Però ara, a més, porta un abric llarg i fosc, sabatilles d'anar per casa i ulleres)

SR. BOSCH- Es pot saber què esteu fent?

(EI CHARLIE, en veure'l, surt corrent per la dreta)

SR. BOSCH(pel CHARLIE)- Coi de nano! Un dia d'aquests tindrem un disgust per culpa seva (al CAMPS-NEN) I tu, què? T'agrada jugar a escampar encara més la brutícia? Com si no n'hi hagués prou, ja, per terra! (El mira fixament. Pausa breu) Ens coneixem, tu i jo?

CAMPS-NEN - No... no ho crec.

SR. BOSCH- Tu no ets d'aquí, oi?

CAMPS-NEN - Sí...Vull dir...no. No exactament. Però a la meva família hi havia un home que va viure aquí durant un temps i...

SR. BOSCH(il.lusionat)- Ah, sí?

CAMPS-NEN -...però d'això ja fa molt de temps.

SR. BOSCH- I què se t'hi ha perdut, en aquest niu d'escombreries?

CAMPS-NEN - No, és que... he de fer un treball per l'escola, sap? Sobre la història de Vila-neta.

SR. BOSCH- De Vila-neta? Ui, però si d'això ja fa molt de temps! Això què vol dir? Que el teu parent va viure al poble quan encara es deia així?

CAMPS-NEN - Sí...

SR. BOSCH(il.lusionat)- Com es deia? Potser el vaig conèixer.

CAMPS-NEN (tallat)- No... no ho crec...No sortia gaire de casa.

SR. BOSCH- Va, home, digues. Jo coneixia tothom, en aquella època.

(Pausa. El SR. BOSCH espera la resposta somrient)

CAMPS-NEN - Eduard Camps.

(EI SR. BOSCH deixa de somriure i adopta un posat greu)

SR. BOSCH- Has dit... Eduard Camps?

CAMPS-NEN (tallat)- Sí...

(Pausa)

SR. BOSCH(ressentit)- Sí, i tant que el vaig conèixer, aquell poca-pena. Érem amics, saps? Tothom l'estimava, al poble. I va arribar a ser alcalde. Tots estaven convençuts que Vila-neta canviaria molt gràcies a ell. I tant que va canviar! Aleshores van arribar el de "Deixalles i Associats, S.A." i el van convèncer perquè els deixés instal·lar un abocador. I després van aconseguir que els deixés fer-ne una ampliació. I, d'entrada, ens vam quedar sense bosc. Però la cosa no es va acabar aquí, no... Darrera d'aquella ampliació en va venir un altra, i després un altra, i un altra... Fins que el mateix poble va acabar formant part de l'abocador i es va convertir...(mira al seu voltant amb tristesa) en el que veus ara.

(Pausa breu)

CAMPS-NEN - Vostès dos... es coneixien molt?

SR. BOSCH- Si ens coneixíem, diu! Vam anar junts a escola des de ben petits. I mira que jo li deia, eh? "Camps, vigila, que aquells de l'abocador t'acabaran enredant. Que a aquesta mena de gent li dones la mà i t'agafa el braç". I saps què em deia ell? Em deia " Bosch, no t'amoïnis, jo sé què li convé al poble". M'agradaria que veiés en què s'ha convertit el poble, per culpa seva.

(Des que s'ha assabentat que el vellet amb qui parla és el SR. BOSCH, el CAMPS-NEN l'observa astorat. Pausa breu)

CAMPS-NEN (astorat)- No pot ser... Tu ets el Manel Bosch?

SR. BOSCH(estranyat)- Perdona nen...què has dit?

CAMPS-NEN (reaccionant)- Res...no res. (Pel que li ha explicat) És una història molt trista.

SR. BOSCH- Ja ho pots ben dir! Posa tot el que t'he explicat al teu treball. A veure si el jovent que puja ara té una mica més de seny que nosaltres (mira al seu voltant, trist) I a tot això li diuen progrés, ja ho veus! (Es treu d'una butxaca de l'abric una ampolleta d'aigua) Perdona, però haig de regar els arbres.

(Comença a abocar amb cura petits rajolins d'aigua dins dels testos)

CAMPS-NEN - Què se n'ha fet, de la font que hi havia aquí?

(El SR. BOSCH el mira estranyat)

SR. BOSCH- Com ho saps que aquí hi havia una font?

CAMPS-NEN (dissimulant)- No... m'ho ha explicat el Charlie...

SR. BOSCH- El Charlie? (Pensa) Ah, vols dir el Nen!

CAMPS-NEN - Sí, això mateix. El coneix?

SR. BOSCH- I tant! És el meu nét. De tant sentir-me parlar de Vila-neta li ha agafat la falera de fer pintades a les parets demanant un poble net. Em fa por que no tingui problemes per culpa meva.

(Pausa breu. El CAMPS-NEN s'ha quedat amb la boca oberta quan ha sabut que el CHARLIE és el nét del SR. BOSCH. El SR. BOSCH continua regant els testos)

SR. BOSCH- Em preguntaves per la font, oi? Doncs, mira: la van treure perquè ja no servia per a res. Resulta que els líquids que fan les escombraries de l'abocador...

CAMPS-NEN - Els lixiviats...

SR. BOSCH(sorprès)- Sí, això mateix, els lixiviats, sí que ets eixerit... Doncs resulta que van travessar les mesures de protecció i van contaminar les aigües subterrànies. Molta gent va caure malalta i molts arbres es van morir. Des d'aleshores només bevem aigua d'ampolla. I ara, si em permets, vaig a regar els d'aquella banda.

(Creua l'escenari i comença a regar els testos del costat dret. Apareix per la dreta el P-2. Porta agafat d'una orella el CHARLIE, que duu l'spray de pintura a la mà. El P-2 es dirigeix al SR. BOSCH)

P-2(agafant per la orella al CHARLIE)- Gamberrisme. Terrorisme. Sabotatge. Nen problemàtic...

CHARLIE(queixant-se)- Ai, ai, ai...!

P-2(sense deixar-lo anar)- Conflictiu. A-social. A-normal. A-nimal.

SR. BOSCH(protestant)- Ei, ei, ei...!

CHARLIE(queixant-se)- Ai, ai, ai...!

SR. BOSCH-Una mica de respecte, eh? Què ha fet?

P-2- Ha pintat una paret. Un mur. Ha escrit coses subversives. Paraules prohibides. Lletres il.legals. Cal confinar. Arrestar. Empresonar. Castigar .

(El CHARLIE es deslliura del P-2)

CHARLIE(protestant)- Però si jo no he fet res, sóc molt bon noi!
(Senyala el CAMPS-NEN) Ja ho verurà, preguntí-ho a aquell
alcalde.

(El SR. BOSCH i el P-2 giren el cap alhora i miren el CAMPS-
NEN)

SR. BOSCH i P-2(alhora)- Quin alcalde?

CHARLIE(pel CAMPS-NEN)- Abans m'ha dit que era alcalde de
Vila-neta.

(El P-2 s'apropa al CAMPS-NEN i l'observa)

P-2- Impossible. Processant dimensions al software. No pot ser.
Massa petit. Massa esquifit. Poca-cosa. (Al CHARLIE) No et facis
el viu, nano. (Es dirigeix cap al CHARLIE, amenaçador) Confinar.
Arrestar...

SR. BOSCH(al CAMPS-NEN)- Ràpid! El botó de l'esquena! Pitja'!!!

(El CAMPS-NEN obeeix i pitja el botó. El P-2 s'atura i continua
parlant durant uns instants com si se li acabessin les piles)

P-2- Empre-so-nar... Caas-tiii-gaauuu...

(S'apaga. El CHARLIE, content, es dirigeix al CAMPS-NEN)

CHARLIE- Gràcies, nano! (Encaixen les mans. Al SR. BOSCH) Has
vist, avi, quin nano més "enrotllat"?

(El SR. BOSCH mira el CAMPS-NEN amb desconfiança)

SR. BOSCH- Qui ets?

(Pausa. Els dos amics del passat es miren. El CHARLIE no
entén res)

CHARLIE- Però què passa?

CAMPS-NEN - sóc l'Eduard Camps, Bosch.

SR. BOSCH(sorprès)- L'Eduard Camps? (Pausa) Però com pot
ser...? (Pausa) Ara ho entenc... Ara entenc per què em feies
aquelles preguntes.

CHARLIE(al SR. BOSCH)- Però qui és?

SR. BOSCH(al CHARLIE)- Era l'alcalde del poble quan van posar l'abocador. Va desaparèixer just després de signar-ne la primera ampliació i no se'n va saber mai més res. (Al CAMPS-NEN) Què? Has vingut a veure com és la vida dels nens del futur?

CAMPS-NEN - Més o menys. Però no em preguntis com ho he fet perquè seria molt llarg d'explicar i, a més, no t'ho creuries.

CHARLIE- Guau! Quina passada! Pots viatjar pel temps?

CAMPS-NEN - Sí, però no t'ho aconsello, hi ha molt tràfic i encara ets massa petit per treure't el carnet.

CHARLIE- Mira qui parla!

SR. BOSCH- Escolta, Charlie, una mica de respecte, eh? Que aquest senyor té la mateixa edat que el teu avi.

CHARLIE- Doncs ningú ho diria, tu. Si me'l poses assegut a la classe de Mates i em dius que és un company d'escola, m'ho empasso. I ara resulta que podria ser el meu avi.

SR. BOSCH- Va, torna a casa, que aquest senyor i jo hem de parlar de moltes coses. I no et fiquis en més embolics.

CHARLIE- Punyeta! Els grans no sabeu fer res més que manar! (Va per marxar. S'atura. Al CAMPS-NEN) Em sap greu que no tinguis la meva edat. Hauríem estat molt "col.legues".

CAMPS-NEN - Sí, segurament.

CHARLIE- Escolta, si et quedes per aquí m'ensenyaràs a viatjar pel temps? M'agradaria anar al passat i veure jugar al Ronaldo, tu, diuen que era una passada.

SR. BOSCH- Em sembla que no podrà ser. El Senyor Camps ha de tornar al seu temps molt aviat. (Mira al CAMPS-NEN) Oi que tinc raó?

CAMPS-NEN - Sí.

CHARLIE- Ostres, quin mal rotllo! Doncs que et vagi bé per la prehistòria.

(Surt. Pausa breu. El SR. BOSCH i el CAMPS-NEN es miren. Apareix la NENA per l'esquerra. Mira el P-2, encuriosida. Finalment seu al gronxador i es gronxa mecànicament)

SR. BOSCH- Et vaig avisar. Et vaig dir que no signessis aquell contracte.

CAMPS-NEN - Sí, és veritat.

SR. BOSCH- Ja veus quin futur els vam donar als nens. Van haver de marxar gairebé tots, perquè aquí no s'hi podia viure.

CAMPS-NEN - Només es van quedar aquests dos? Vull dir el Charlie i la Nena?

SR. BOSCH- Sí, el meu nét i la teva néta.

CAMPS-NEN (sorprès)- La meva néta? La Nena és la meva néta?
SR. BOSCH- Sí.

(El CAMPS-NEN mira la NENA amb incredulitat. Se sent una música molt suau. Finalment es dirigeix cap a ella i l'abraça)

CAMPS-NEN - Filleta!

(La NENA reacciona , indignada, baixant del gronxador i desfent-se de l'abraçada)

NENA(indignada)- Però què fas, carallot!

(Li dona una bofetada. La música deixa de sonar. El SR. BOSCH comença a riure)

CAMPS-NEN - Deixa'm que t'abraci! Sóc el teu avi!

(Prova d'abraçar-la una altra vegada. Però la NENA s'hi oposa amb tota la seva energia)

NENA- Sí, home, i jo sóc la teva mare, si et sembla! Però què et penses? Que perquè abans t'he donat un petó ja sóc nòvios o què?

CAMPS-NEN - Dona, no cal que et posis així...

(El SR. BOSCH encara riu de valent)

NENA (al SR. BOSCH, indignada)- I vostè per què riu, Senyor Bosch? Jo no li veig la gràcia! Creu que aquest és l'exemple que ens ha de donar als nens? (El SR. BOSCH continua rient) Ho diré als guàrdies, apa! (Li treu la llengua al CAMPS-NEN i surt per la dreta)

(Pausa breu. El SR. BOSCH deixa de riure)

SR. BOSCH- Bé... I ara que has vist el futur... Què penses fer?

CAMPS-NEN - De moment tornar al passat, just abans de signar el contracte. Els penso dir quatre coses ben dites als senyors de "Deixalles i Associats, S.A.". No és aquest el futur que vull per als nostres néts.

SR. BOSCH- Sí, senyor! Molt ben dit!

CAMPS-NEN (mirant cap al cel)- On és el Sol?

SR. BOSCH(estranyat)- El Sol? Per què ho vols saber?

CAMPS-NEN - És que m'han de venir a buscar just quan vegi pondre's el Sol.

SR. BOSCH- Però això no ho podràs pas veure, home! Fa anys que no es veu el Sol ! El fum de l'incineradora amb prou feines deixa que es filtri la llum.

CAMPS-NEN (confús)- Ostres... (empipat) Em sembla que m'han enredat. (Comença a donar voltes per l'escenari, tot pensant. Finalment s'atura) Ja sé què faré! (Es situa al centre de l'escenari. Al SR. BOSCH) Tu aparta't, eh? No fos cas que t'arrossegui amb mi al passat, que aleshores tindriem dos Manels Bosch i seria un embolic. (El SR. BOSCH s'aparta, intrigat) A veure si me'n recordo...(tanca els ulls amb força) "Paratim, paratam, tornem cap al passat" (Arronsa el cap i les espatlles com si esperés rebre una patacada. Però no passa res. Obre un ull i, en comprovar que no passa res, torna a adquirir un posat normal) Ostres, doncs no era així!

SR. BOSCH- Es pot saber què és tota aquesta comèdia?

CAMPS-NEN - No ho veus? Provo de tornar al passat.

SR. BOSCH- I per tornar al passat has de dir aquestes ximpleries?

CAMPS-NEN (resignat)- Sí, vés, quin remei! Ho tornaré a provar (Es situa una altra vegada al mig de l'escenari) A veure si ara me'n surto... (Tanca els ulls) "Patatim..."

(De sobte l'escenari s'il·lumina amb llum blava. Se sent el crit d'una dona, que tot seguit entra per l'esquerra d'una revolada, mirant de no perdre l'equilibri. Finalment cau aparatosament. És la FADA MADRINA. El SR. BOSCH la mira, estupefacte)

FADA MADRINA(assegada a terra i molt empipada)- Coi de pells de plàtan!

CAMPS-NEN (a la FADA MADRINA)- Sí que ha trigat. Que no ha vist l'hora que és? (Li mostra l'hora que marca el seu rellotge)

FADA MADRINA- Escolta, tu, em vols prendre la feina o què? Què és això de provar les meves fórmules màgiques mentre sóc fora?

SR. BOSCH(sorprès)- Però... qui és aquesta dona? D'on ha sortit?

CAMPS-NEN - Tranquil, home, és la fada madrina del poble.

SR. BOSCH(sorprès)- Ah, sí?

FADA MADRINA(aixecant-se)- Per servir-lo (li dóna una targeta de visita) Tingui, la meva targeta.

CAMPS-NEN (a la FADA MADRINA)- Em volies enredar, eh?

FADA MADRINA(fent-se l'òrnia)-Jo? Què vols dir?

CAMPS-NEN - Quan érem al despatx no m'has dit que a Vila-bruta no es pot veure el Sol.

FADA MADRINA(fent-se l'òrnia)- Ah, no? Vols dir? Doncs m'hauré despistat. Tampoc era gaire important.

CAMPS-NEN - Ah, no? Doncs, segons el nostre pacte, m'hi podia haver passat la vida, aquí.

FADA MADRINA- I què? Has descobert que no t'agrada la idea? Doncs ja és alguna cosa!

SR. BOSCH- Em sembla que la Senyora Fada tenia por que volguessis tornar al passat sense haver canviat d'opinió (a la FADA MADRINA) M'equivoco?

FADA MADRINA- Sí que és eixerit, vostè! Em sembla que m'hi entendre millor que amb aquest. (pel CAMPS-NEN)

CAMPS-NEN (a la FADA MADRINA)- Doncs si era això el que l'amoïnava, ja podem tornar quan vulgui. Perquè he canviat de parer i no penso signar el contracte.

FADA MADRINA- De debò?

CAMPS-NEN - Sí, de debò. I conèixer el futur des del punt de vista d'un nen m'ha ajudat molt.

FADA MADRINA(entusiasmada)- luupiiii! (L'abraça efusivament i l'omple de petons. A continuació li agafa una mà i l'arrossega fins el centre de l'escenari) No podem perdre ni un segon. (Al SR. BOSCH) Sisplau, seria tan amable de treure el rellotge que duc dins la motxilla?

(El SR. BOSCH s'acosta la FADA MADRINA, confús; obre la motxilla que ella duu penjada de l'esquena i remena dins. Treu un rellotge de cuina molt "hortera")

SR. BOSCH (ensenyant-l'hi) - És aquest?

FADA MADRINA(agafant-lo)- Sí, gràcies.(Li mostra al CAMPS-NEN) L'acabo de comprar a les rebaixes. Per això he trigat una mica (l'endarrereix un quart d'hora) I ara, la fórmula: "Patassit, pata..." (veu el P-2, desconnectat) Què és aquesta andròmina?

SR. BOSCH- És el robot P-2. Fa de policia, d'escombriaire, de carter i de cambrer de l'alberg.

FADA MADRINA- Carai, quina joia! I com és que no es mou?

CAMPS-NEN - És que l'hem hagut de desconnectar.

FADA MADRINA- Pobret! I per què?

SR. BOSCH- És que els de "Deixalles i Associats, S.A." l'han programat perquè sigui un "xivato" i un poca-solta. Vostè no hi podria fer alguna cosa?

FADA MADRINA(pensant)- No ho sé, no ho sé... (se li acut una idea) Ja ho tinc! (S'acosta al P-2, solemne) "Patatet, patateta, converteix-te en un robot poeta".

(L'escenari s'il·lumina un moment com si caigués un llamp. De sobte el P-2 es connecta i es mou)

P-2(content)- Em moc! Em puc moure, traslladar, transportar! (recitant)"Campaneta daurada del meu carret de fira, cavallet de cartó de mig pam, tot pintat..." Oh, quin programa més guai!

SR. BOSCH(content)- Ha funcionat!

P-2 (inicia una sortida per la dreta, recitant)- "Jo seria el patró d'aquell vaixell que es veu a l'horitzó..."

(Surt)

FADA MADRINA- I ara, cap a casa! (Al CAMPS-NEN) Dóna'm la mà. (El CAMPS-NEN li dóna i es situen al centre de l'escenari)

SR. BOSCH- Bon viatge, Eduard.

CAMPS-NEN - Ens tornarem a trobar aquí mateix, Manel. Però el futur serà un altre i no aquest. I acompanyarem als nostres néts a jugar al bosc els dos junts. Tu i jo. Adéu.

FADA MADRINA(impacient)- Què? Ja heu acabat? Doncs som-hi, va!(tanca els ulls) "Patassit, patassat, tornem cap al passat!!".

(Els llums s'apaguen i l'escenari resta a les fosques. Se sent soroll de vent huracanat. Simultàniament comença a sentir-se el tic-tac de molts rellotges, cu-cuts i campanes de carilló tocant totes les hores. Al principi a baix volum, que progressivament va augmentant)

VEU DEL CAMPS-NEN (cridant)- Que em marejo, no vagi tant de pressa!

VEU DE LA FADA MADRINA- Em sap una mica de greu haver marxat tan aviat, eh? Hauries d'haver vist quines rebaixes...!

VEU DEL CAMPS-NEN (Cridant)- El semàfor! Vigili el semàfor!

(Se sent la frenada d'un cotxe)

VEU DE LA FADA MADRINA- ... He vist unes bruses estampades moníssimes...! He estat a punt d'agafar-ne una per a la meva mare i tot.

VEU DEL CAMPS-NEN (cridant)- L'Stop! Que es salta l'Stop!

(Se sent el soroll d'una frenada i tot seguit un claxon prolongat)

VEU DE LA FADA MADRINA(cridant)- I tu per què pites, eh? No veus que tinc preferència?

VEU DEL CAMPS-NEN (cridant)- Siplau, pensi que haig d'arribar viu! Vull la meva maaaa!

(Mentre deia aquesta última rèplica al CAMPS-NEN li ha canviat progressivament des del to agut d'un nen al to greu d'un adult)

VEU DE LA FADA MADRINA- Agafa't fort, que ja arribem!

(Se sent el soroll d'una patacada. S'il·lumina l'escenari. Tornem a ser al despatx del Sr. Camps. Les sabatilles d'esport són a terra, a la vista del públic. La roba elegant ha desaparegut. A terra hi ha el SR. CAMPS, adult, tot despenyat. Porta els pantalons texans i la camisa blanca a la seva mida. S'aixeca, confús i una mica estabornit)

SR. CAMPS- Ostres, quin viatge! (Es mira i comprova que torna a ser adult) Torno a ser gran, per fi torno a ser gran!

(Riu i a continuació comença a saltar i a ballar tot repetint "torno a ser gran". Entra precipitadament per l'esquerra la FLORA)

FLORA(alarmada)- Què passa alguna cosa? He sentit molt de soroll!

SR. CAMPS(content)- Flora! (Corre cap a ella i l'abraça. La FLORA no sap com reaccionar) Ja no ets un moniato!

(Comença a saltar i a ballar abraçat a la FLORA)

FLORA(picada)- Escolti, potser sí que no sóc gaire maca, però tampoc n'hi ha com per dir-me moniato!

SR. CAMPS(deixant d'abraçar-la)- Mira'm bé, Flora! Torno a ser gran! Ja no sóc un nen!

FLORA(desconfiada)- Què vol que li digui? No n'estic gaire segura.

(El SR. CAMPS comença a saltar i a ballar tot repetint “torno a ser gran! Ja no sóc un nen”)

FLORA(cridant)- Vol deixar de fer la criatura??

(El SR. CAMPS s'atura en sec i la mira. La FLORA es queda garratibada, sorpresa davant la seva pròpia reacció)

FLORA(disculpant-se)- Perdoni, Senyor Camps, no sé què m'ha passat...

SR. CAMPS(sorprès)- Flora, mai no m'havies tractat d'aquesta manera.

FLORA(tímidament)- No, si ja ho sé, no sóc ningú per escridarsar-lo. Però l'he vist així, fent totes aquestes pallassades, i no he pogut evitar... (amb por) Perdoni'm.

SR. CAMPS(rumiant)- És així com jo et tracto?

FLORA(amb por)- No, no, què va!

SR. CAMPS(rumiant)- Escridassant-te i renyant-te a totes hores?

FLORA(amb por)- No, no, si es porta molt bé amb mi...

SR. CAMPS(enèrgic)- No és veritat. Fins ara t'he tractat molt malament, ara m'ho has demostrat. Però a partir d'ara tot canviarà.(Li dona un petó. La FLORA no sap què fer) Gràcies, Flora. M'has donat una lliçó.

(El SR. CAMPS es posa les sabates esportives, es dirigeix a la seva cadira i seu)

SR. CAMPS- Quins assumptes hem de tractar, avui?

(La FLORA està tan confusa que ni el sent. El SR. CAMPS se n'adona)

SR. CAMPS (cridant-li l'atenció)- Flora...

FLORA(despertant)- Què...?

SR. CAMPS- Hi ha algú que estigui esperant per veure'm?

FLORA(encara confusa)- Com diu...? Algú...? (Reacciona) Ah, sí!...ehem, ehem. Els representants de l'empresa “Deixalles i Associats, S.A.”.

SR. CAMPS- I...ningú més?

FLORA- Home, doncs... sí... el Senyor Bosch. Però vostè m'ha dit que el fes esperar i que mentrestant li deixés llegir el prospecte del meu medicament. Vol que li digui que torni demà?

SR. CAMPS- De cap manera! Que passin els quatre.

FLORA(sorpresa)- Els quatre?

SR. CAMPS(amable)- Sí, Flora: el Senyor Fums, el Senyor Fangs, el Senyor Cendres... i el Senyor Bosch també. Em faries el favor de fer-los passar, sisplau.

(La FLORA es queda bocabadada davant tanta amabilitat. Finalment reacciona)

FLORA(contenta)- Ara mateix, Senyor Alcalde. (Va per sortir)

SR. CAMPS- I fés el favor de no tractar-me de vostè. Diga'm Eduard.

(La Flora s'atura i el mira, sorpresa)

FLORA- Com vulguis, Eduard...

(Surt tota cofoïa. El SR. CAMPS s'aixeca i es frega les mans. Mira el quadre de Vila-neta)

SR. CAMPS- Tranquil·la Vila-neta. No deixaré que t'embrutin. (Truquen a la porta. El SR. CAMPS seu a la cadira) Endavant!

(Entren el SR. FUMS, el SR. FANGS i el SR. CENDRES de la mateixa manera que al principi de l'obra. El SR. CAMPS no s'aixeca. Els tres visitants es miren, estranyats. S'apropen a la taula)

SR. CAMPS(segur d'ell mateix)- Senyor Fangs, Senyor Fums, Senyor Cendres... Bon dia.

SR. FANGS , SR. FUMS, SR. CENDRES (alhora)- Bon dia!

(Entra el SR. BOSCH, una mica estranyat. L'acompanya la FLORA. Un cop el SR. BOSCH ja és dins del despatx, la FLORA es disposa a marxar)

SR. CAMPS- No te'n vagis, Flora. Fes el favor de quedar-te tu també, sisplau.

(La FLORA obeeix, encantada. Tots els presents es miren entre ells, estranyats)

SR. CENDRES(molest per la presència del SR. BOSCH)- És necessari que aquest senyor estigui aquí? Vostè ja sap que...

SR. CAMPS(tallant-lo)- Exacte, Senyor Cendres. Jo ja sé tot el que cal saber. I vull que el Senyor Bosch i la Senyoreta Flora escoltin el que els haig de dir a vostès.

SR. CENDRES- Ah, sí? (Confiat) Molt bé, doncs endavant.

(Pausa expectant. El SR. FUMS, el SR. FANGS i el SR. CENDRES miren el SR. BOSCH amb aire burleta, convençuts del seu triomf imminent. El SR. CAMPS s'aixeca de la cadira amb solemnitat)

SR. CAMPS- Senyors, els veïns de Vila-neta són gent senzilla i honrada. La màxima aspiració no és ser rics a qualsevol preu, ni pujar-nos al tren d'allò que vostès anomenen "progrés". Nosaltres només aspirem a veure créixer els nostres fills sans i feliços. A respirar aire fresc, lliure de la contaminació que alguns ens volen portar en nom d'aquest progrés que vostès defensen. (Mentre el SR. CAMPS fa el seu discurs, la FADA MADRINA apareix per la dreta i l'escolta) A veure'ls jugar al bosc que tenim la sort de tenir tan a prop i a veure'ls anar a l'escola contents, convençuts que el futur que els espera és a les nostres mans i sabrem cuidar-lo fins que ells ens agafin el relleu en la carrera de la vida.

SR. CENDRES(confús)- Però...

SR. CAMPS(tallant-lo)- Potser no els sembli gran cosa. Però és la nostra manera d'entendre la vida.

SR. FANGS - No cal que cedeixi a les pressions de la gent. Vostè és l'alcalde. Si no pensa com ells no els faci cas i ja està.

SR. CAMPS- Però la qüestió és que penso com ells. I precisament per això em van escollir alcalde. I per aquesta raó els haig de dir que no penso signar l'ampliació de l'abocador.

(La FADA MADRINA, el SR. BOSCH i la FLORA aplaudeixen, entusiasmats)

SR. FUMS(al SR. CENDRES)- Ostres! I ara què?

SR. CENDRES(al SR. CAMPS, empimpat)- És la seva última paraula?

SR. CAMPS(ferm)- Sí, senyor!

(El SR. CENDRES adopta un aire digne i ofès. Els altres dos, en veure'l així, l'imiten. El SR. CENDRES mira al seu voltant i inicia una sortida per l'esquerra. Els altres dos el segueixen)

de ben a prop en fila índia. De sobte el SR. CENDRES s'atura i els altres dos topen en cadena amb ell)

SR. CENDRES(a l'alcalde, irritat)- Molt bé, doncs farem un abocador nou en un altre poble! I si en un poble no ens volen anirem a un altre. Un que cregui en el progrés!. Sàpiga que, per a nosaltres, sempre hi haurà un altre poble!

SR. CAMPS(ferm)- Potser sí. Però no serà Vila-neta.

(El SR. CENDRES, el SR. FANGS i el SR. FUMS surten d'escena)

SR. BOSCH- Felicitats, Camps, ho has fet molt bé!

(Li ofereix la mà)

SR. CAMPS(encaixant)- Gràcies a tu.

SR. BOSCH(estranyat)- A mi?

(El SR. CAMPS mira amb complicitat la FADA MADRINA. La FADA MADRINA somriu)

SR. CAMPS- I a una mica de màgia. (La FLORA i el SR. BOSCH es miren estranyats) I ara, Senyoreta Flora, si algú truca preguntant per a mi faci el favor de dir que no hi seré fins demà. (Inicia una sortida per l'esquerra) Tinc una trobada molt important.

FLORA- Amb els alcaldes dels pobles veïns?

SR. CAMPS- No. Amb la meva filla. Anem a buscar cargols.

(Surt. Els altres miren com s'allunya. Es va fent lentament el fosc en tota l'escena, excepte sobre el quadre de Vila-neta, que resta il.luminat uns segons)

FOSC TOTAL